Βραβεία από γυαλί (Μαριάννα Τζιαντζή)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 18 Ιανουαρίου, 2006

"*Σαν το χαλάζι πέφτουν τα έπαθλα και στη μικρή Ελλάδα. Oscar, Grammy, Emmy εσείς; Ανδρας και Γυναίκα της Χρονιάς εμείς, Τηλεοπτικά Βραβεία, βραβεία «Fame Story», Χρυσά Σουρωτήρια, βραβεία Αρίων, ενώ ακολουθούν τα Καλλιστεία και η Eurovision. Είμαστε η χώρα των νικητών, η χώρα των πρώτων. Για όλους υπάρχει η κατάλληλη στιγμή, όλοι μπορούν να εξασφαλίσουν μια διάκριση: ο Πολιτικός, ο Πνευματικός Ανθρωπος, ο Ποιητής και ο Οδοιπόρος, ο Βασιλεύς και ο Στρατιώτης, ο Εμπορος και ο Μισθοφόρος και κυρίως ο Τηλεστάρ.*"

«Δεν μπορώ να καταλάβω αυτή τη μανία του Χόλιγουντ με τα βραβεία. Αυτοί είναι ικανοί να δώσουν βραβείο και στον Χίτλερ: “ο καλύτερος φασίστας δικτάτορας”» λέει ο Γούντι Αλεν στον «Νευρικό εραστή».
Σαν το χαλάζι πέφτουν τα έπαθλα και στη μικρή Ελλάδα. Oscar, Grammy, Emmy εσείς; Ανδρας και Γυναίκα της Χρονιάς εμείς, Τηλεοπτικά Βραβεία, βραβεία «Fame Story», Χρυσά Σουρωτήρια, βραβεία Αρίων, ενώ ακολουθούν τα Καλλιστεία και η Eurovision. Είμαστε η χώρα των νικητών, η χώρα των πρώτων. Για όλους υπάρχει η κατάλληλη στιγμή, όλοι μπορούν να εξασφαλίσουν μια διάκριση: ο Πολιτικός, ο Πνευματικός Ανθρωπος, ο Ποιητής και ο Οδοιπόρος, ο Βασιλεύς και ο Στρατιώτης, ο Εμπορος και ο Μισθοφόρος και κυρίως ο Τηλεστάρ.
Κάποτε λέγαμε πως όποια πέτρα και αν σηκώσουμε στον τόπο μας, από κάτω θα βρούμε κάποιον πρόεδρο. Σήμερα δεν βρίσκουμε μόνο προέδρους, αλλά και βραβευμένους πολλών κατηγοριών, ώστε κανείς να μη μείνει παραπονεμένος. Η Ελλάδα είναι και έντεχνη και ποπ, και λαϊκή και εναλλακτική και χρυσή και πλατινένια. Και η βράβευση δεν γίνεται «σιγανά και ταπεινά», αλλά είναι ένα «event» με τα ούλα του: με τους προβολείς, τα καθρεφτάκια και τις χάντρες του, με τους γκεστ σταρ και τους επισήμους, με την κλάκα και τους αυλικούς του, ενίοτε και με το ενθαρρυντικό χαμόγελο και τη «νομιμοποίηση» της πολιτείας -και με την AGB να μετρά τη λάμψη και την απήχηση της εκδήλωσης στον λαό της τηλεόρασης και στους διαφημιστές.
Μις Φιλία, Μις Τουρισμός, Μις Υγεία-Οικολογία, Μις Αποξηραμένη Κωπαΐδα και Μίστερ Τετρακέφαλος. Αφθονοι τίτλοι ευδοκιμούν στους διαγωνισμούς ομορφιάς, όμως το βασίλειο των τίτλων είναι η μοντέρνα ιδιωτική επιχείρηση. Οπου δεν πίπτει χρήμα, πίπτει τίτλος: συνωστισμός από managers και directors, assistants και advisors, κάθε μανατζεράκος στον πάγκο του. Οπως η σύσταση μιας επιτροπής για τη μελέτη ενός προβλήματος είναι μια δοκιμασμένη μέθοδος για τη διαιώνισή του, έτσι και τα μπόνους, τα έκτακτα επιδόματα και η απονομή ευφάνταστων εργασιακών

τίτλων (αντί δίκαιης αμοιβής) δίνουν μια ψευδαίσθηση εταιρικής συνοχής. Και στα ταχυφαγεία ο τίτλος των υπαλλήλων αναγράφεται σε μια ταμπελίτσα καρφιτσωμένη στο πέτο τους (Kitsa Talaiporou,«employeer of the month).
Τα βραβεία δεν είναι νέα επινόηση. Πανάρχαιη είναι η ανάγκη των ανθρώπων για τον «έπαινο του δήμου και των σοφιστών», μόνο που σήμερα τα χαϊμαλιά και τα μπιχλιμπίδια δεν τα δίνει η κοινωνία γενικώς, αλλά τα χορηγεί η ίδια η βιομηχανία του θεάματος στους εκλεκτούς της, έστω και με τη διαμεσολάβηση (τηλε)ψηφοφοριών ή εκλεκτόρων. Μέσα σε ελάχιστο χρόνο, τα βραβεία βαφτίζονται «θεσμός», γίνονται κομμάτι μιας φαινομενικά αιώνιας και φυσικής τάξης. Οταν, όμως, οι ίδιοι οι δημιουργοί (ανασφαλείς, ανταγωνιστικοί και χιλιοσκορπισμένοι) δεν προτείνουν και δεν αποφασίζουν, η θεαματική επιβράβευση ενός καλλιτέχνη συχνά ισοδυναμεί με την επιβολή ενός «είδους», ενός ήθους, ενός τρόπου παραγωγής και κατανάλωσης των καλλιτεχνικών προϊόντων.
Οσο οι λαϊκές γιορτές σπανίζουν και φτωχαίνουν, όσο αυτές χάνονται στα βάθη ενός μυθολογικού χρόνου, τόσο πληθαίνουν τα «ιβέντ» και τα «σόου», τόσο μας πνίγει μια μετρήσιμη και γυάλινη χαρά.

(Πηγή: 'ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ' 10/4/2005)